

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

“Ω ! Γουλιέλμε, Γουλιέλμε ! στέναξε ο Φλορεστάν θλιβερά. Γιατί νά μου άφαιρέσες τὸ θάρρος, ἐνῶ ἤμουν ἀποφασισμένος γιὰ νά πεθάνω μὲ γενναϊότητα.

— Νά πεθάνετε ; ... “Οχι, ὄχι... ‘Εξοχώτατε ! προσπαθήστε νά κερδίσετε καιρό...

“Ὅσα περιγράψαμε δὲν ἐβάσταξαν παραπάνω ἀπὸ δυὸ λεπτά. ‘Η συνδιάλεξις τοῦ ἐξομολόγου μετὰ τοῦ καταδίκου ἦταν πρᾶγμα φυσικὸ πού δὲν μποροῦσε νά προκαλέσῃ ὑποψίες. Κανείς δὲν εἶχε προσέξει σ’ αὐτή, ἐκτός ἀπὸ τὸ δῆμιο.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ο ἱερεὺς τῆς Μητροπόλεως ἐρώτησε τὸν κόμητάν ἂν ἐπιθυμοῦσε ν’ ἀκούσῃ τῇ θεῖᾳ λειτουργίᾳ.

“Ὁ Φλορεστάν ὑπέκλιθη καὶ μὲ ἀνυπόμονο βῆμα τράβηξε πρὸς τὸν πρόχειρο βωμὸ πού ἦταν στημένος ἀπάνω στὸ ἱκρίωμα.

“Ἀς ἐξηγήσουμε τώρα τὴν ἀφορμὴ τῆς καθυστέρήσεως τοῦ λοχαγοῦ Ταγιεφέρ καὶ τῶν ἀνθρώπων του.

Στις ὀχτὼ τὸ πρωὶ ὁ λοχαγὸς Ταγιεφέρ εἶχε πάει ὁ ἴδιος στὴ Μεγάλῃ ἀγορᾷ καὶ ἀφοῦ ἐξετασε καλὰ τὰ μέρη, ἐτοποθέτησε σ’ αὐτὰ τοὺς ἀνθρώπους του, ἔτσι πού νά μποροῦν, σὲ δεδομένην στιγμῇ, νά ἐνωθῶν ὅλοι καὶ ἀποτελοῦντες ἓνα σῶμα νά ὀρμήσουν πρὸς τὸ ἱκρίωμα.

‘Αφοῦ ἔλαβε τὰ μέτρα αὐτὰ ὁ τυχοδιώκτης, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγούς του, διευνθύνθηκε σὲ μιὰ ἀπομονωμένη κ’ ἐρημὴ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ, ἡ ὁποία ἦταν κοντὰ στὸ μῦλο τοῦ Γουλιέλμου. Ἐκεῖ, ὅπως τοὺς εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Γουλιέλμος ἀπὸ βραδύς, θὰ τοὺς ἐπλήρωνε τὴν πρώτη δόση τοῦ ποσοῦ πού εἶχαν συμφωνήσει γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κόμητος. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν σχεδὸν πάντοτε ἐρημὸ καὶ γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἐδιείλεξε κ’ ὁ Γουλιέλμος, γιὰ νά μὴν ὑποψιασθῇ κανεὶς τίποτε.

“Ὁ μυλωνᾶς ἔφτασε ἀκριβῶς στὴν ὥρα πού τοὺς εἶχε ὀρίσει. Βρῆκε τὸν Ταγιεφέρ νά καθέται καταγῆς ἀπάνω στὸ χιόνι μὲ τοὺς ὑπαρχηγούς του καθιζήμενους γύρω του. Ἀκόνιζε ἓνα ὥραϊο κυνηγετικὸ μαχαίρι, πού σίγουρα θὰ τὸ εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ κάποιον πύργο.

“Οἱ ἄνθρωποι τὸν γυλίλιζαν τὰ ὅπλα τους ἢ ἐπαίξαν ζάρια.

“Ὁ Γουλιέλμος ἐμέτρησε τὴν πρώτη δόσιν τῶν χρημάτων στὸν Ταγιεφέρ, καὶ τοῦ ὀρκίστηκε νά τοῦ μετῆσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κόμητος τῇ Θούλῃς. “Ἐτσι ἐνθουσίασε τοὺς τυχοδιώκτες καὶ ἔφυγε συνιστώντας τοὺς προσοχὴ καὶ φρόνησιν.

“Ὅταν ὁ Γουλιέλμος γίνηκε ἄφαντος, οἱ τυχοδιώκτες, ἐπειδὴ ὡς τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως εἶχαν στὴ διάθεσιν τοὺς παραπάνω ἀπὸ μίαν ὥρην ὥρα, ἄρχισαν νά πίνουν, ἐνῶ ὁ Ταγιεφέρ ἐξακολούθησε ν’ ἀκονίζει τὸ μαχαίρι του, στὸ ὅποιο, καθὼς φαίνόταν ἔδινε μεγάλη σημασία.

“Ὅταν τὸ μαχαίρι εἶχε ἀκονιστεῖ πιά στὴν ἐντέλεια, εἶχε φτάσει καὶ ἡ ὥρα γιὰ νά ξεκινήσουν. “Ὁ Ταγιεφέρ πού ἦταν ἡλικιωμένος καὶ δὲ μποροῦσε νά κινήθῃ εὐκόλα, ἔβαλε τὸ μαχαίρι του κάτω καὶ ἀκούμπητῃ τὰ χέρια του στὸ χῶμα γιὰ νά σηκωθῇ. “Ὅταν ἐσηκώθηκε ἔσκυψε πάλι γιὰ νά πάρῃ τὸ μαχαίρι του, μὰ τὸ μαχαίρι εἶχε γίνῃ ἄφαντο.

“Ὁ Ταγιεφέρ ἔρριξε τότε ἓνα μανιώδες βλέμμα στοὺς ὑπαρχηγούς του, μὰ ἐκεῖνοι κουβέντιαζαν μεταξὺ τους σὲ δέκα βημάτων ἀπόστασιν καὶ φυσικὰ κανεὶς τοὺς δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ εἶχε κλέψει.

Ξαφνιασμένος καὶ περίλυπος ὁ λοχαγὸς ἔρριξε τὰ βλέμματά του κάτω καὶ εἶδε τότε, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος πού καθόταν, μιὰ

πλατεῖα τρύπα, μέσα στὴν ὁποία εἶχε πέσει χωρὶς ἄλλο τὸ μαχαίρι του. “Ὁ Ταγιεφέρ ἔχωσε τότε σ’ αὐτὴ τὸ χέρι του καὶ κατόπι τὸ σπαθὶ του μὰ δὲ μπόρεσε νά βρῇ τὴν ἄκρῃ της. Τὰ εἶχε χάσει !

Οἱ σύντροφοί του βλέποντάς τον ἔτσι ξαφνιασμένο ἄρχισαν νά τὸν πειράζουν.

— Πάμε, λοχαγέ, πάμε ! τοῦ εἶπε ὁ Σαλβαδόρ πού ἦταν ὁ τακτικὸς ὑπαρχηγὸς του. Τὸ μαχαίρι σου ἔπεσε μέσα στὴν τρύπα τῆς κόλασης !... Φορέσατε τίς κουκούλες σας κ’ ἄς τρέξουμε...

— “Οχι, νά πάρῃ ὁ Διάβολος ἀπάντησε ὁ Ταγιεφέρ. Περιμένετε μιὰ στιγμῇ.

Καί, λέγοντας αὐτὰ ὁ τυχοδιώκτης, ἀφοῦ ἔχωσε πρώτα τὰ πόδια του μέσα στὴν τρύπα, ἔχωσε κατόπι καὶ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα του κ’ ἐξαφανίστηκε.

“Ἐνα τέταριο τῆς ὥρας πέρασε.

— “Ὁ ! ὦ ! εἶπε ὁ Σαλβαδόρ, πάει ὁ λοχαγὸς μας ! Τὸν κατάπιε ἡ γῆ !

Καὶ σὺβόντας πάνω ἀπ’ τὸ ἀνοιγμα τῆς τρύπας, φώναξε :

— Ταγιεφέρ, μήπως πέθανες ;

— “Οχι, ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ βαθεῖα. “Οχι. Εἶμαι ὀλοζώντανος...

— Κρίμα...

— Ξέρετε ὅμως ἔσπασα τὸ ποδάρι μου, καθὼς κατέβαινα ! ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἀπὸ κάτω. Γι’ αὐτὸ πιγαίνετε μόνοι σας νά ἐλευθερώσετε τὸν κόμητάν...

— Τί διάβολο ! ψιθύρισε ὁ Σαλβαδόρ, ἓνας ἄνθρωπος πού ἔσπασε τὸ ποδάρι του δὲν ἔχει τόσο χαρούμενη τὴ φωνὴ ἔτσι.

Καὶ ἔσκυψε πάλι πάνω ἀπ’ τὴν τρύπα, ἀπ’ ὅπου εἶδε νά βγαίνει μιὰ κοκκινωπὴ λάμψη.

— Καλὰ ! εἶπε εἰρωνικά. Βλέπω οὐκ ὀρχηγὸς μας ἔχει καὶ φῶς...

Τὴν ἴδια στιγμῇ ἓνας μεταλλικὸς ὀθρύβος ἔφτασε ὡς τ’ αὐτιά του.

— Μὰ τὸ Θεὸ ! φώναξε ὁ Σαλβαδόρ σὰν περιέργῃ μού φαίνεται αὐτὴ ἡ μουσικὴ.

Καὶ χωρὶς νά διστάσῃ καθόλου μῆλκε μὲ τὸ κεφάλι μέσα

στὴν τρύπα.

Οἱ ἄλλοι πέντε ὑπαρχηγοί, περιέργοι καὶ ἀνήσυχτοι, μαζέφτηκαν γύρω ἀπ’ τὴν τρύπα.

“Ἄσπασα, ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ, τοῦ Σαλβαδόρ :

— Θαῦμα ! Ὁθαυρὸς ! Μεταλλεῖο ! Γίναμε πλούσιοι !... “Α, ὅπου εἶχε λοχαγέ, πού ἤθελες νά μᾶς τὸ κρύψεις !... Ὅτὰ τὰ μοιραστοῦμε τώρα οἱ δύο μας !

— Ὅτὰ τὰ μοιραστοῦμε ὅλοι ! ἀπάντησαν οὐρλιάζοντες οἱ πέντε τυχοδιώκτες μὲ μιὰ φωνή.

Σὲ πέντε λεπτά ὅλοι βρισκόντουσαν μέσα στὸ ὑπόγειο, ὅπου ὁ ‘Εξαδελφος τοῦ Διαβόλου εἶχε κρύψει τοὺς θησαυροὺς τοῦ Βρινδηνού.

(‘Ακολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ! ΑΠΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Τὸ νέο μας μυθιστόρημα)

Ὡς σὰς καταπλήξῃ, θὰ σὰς τρομάξῃ, θὰ σὰς φέρῃ φρικιᾶσεις, θὰ σὰς γοητεύσῃ, θὰ σὰς θυμῇ τὸν περίφημο “ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,,